

**Nüşabə
Əsəd
Məmmədli**

(Hekayə)

(əvvəli ötən sayımızda)

**İssiz bir yuvanın qovununda daim
Qərib bir quş kimi ağlar mənliyim
Pək küskünəm, bilməm nələr söyləyim
Qaldı hər sevgiyə biganə könlüm.**

Urfan gözlərini Nilufər-dən çəkirdi. Onu dərhal tanıdı. O əllərini masa altında gizlədən bu qıza baxanda ürəyi titrədi. Sanki buz bağlamış qəlbi isinməyə başladı.

Nika... Nilufər. Hər səhər həyəətə düşüb göylərdə anasını axtaran alagözlü balaca qızçıqaz. Əlacı olsaydı, Urfan onu elə bu an bağrına basar, onu hamıdan, hər kəsdən, hətta dünyanın şərindən hifz edərdi.

Nilufər qulaqlarına dolmuş küy içində Urfanın səsini eşitdi.

– Hər şey aydındır. Mən Hüseyin Cavidin şerləri əsasında monotamaşa hazırlayacam və rolunu Nilufər xanıma verirəm.

Qurbağa göllünə sanki daş atdılar. Direktor Nilufərə baxdı. Sanki baxışlarıyla soruşurdu – Gördün bunların sifətini?

Sonra təzə rejissor Nilufərə yaxınlaşdı – Nika... Nilufər... Sən mənə tanımadın? Urfan... nam...

– Ay Allah, ay Allah, göz-
lərimə inana bilmirəm... Urfan...
Urfan onu çiyindən qucaqladı.

– Ailə qurmamısan ki?

– Hələ alan olmayıb.

İkisində güldü.

Urfan onun didilmiş barmaqlarını gördü. Bir barmağı qanamışdı elə bil.

Pilləkənləri birgə düşdülər. Arxadan direktorun səsini eşitdi.

– **İkinizə də uğurlar arzulayıram.**

Nilufər də, Urfan da həyətdə skamyada əyləşib siqaret çəkən Ələskər kişiye yaxınlaşdılar. Urfan ona əl uzadıb görüdü.

– **Maşallah, Alen Delona oxşayırsan.**

– **Yox, Ələskər əmi, özümə oxşayıram.**

– **Valideynlərin necədir?**

– **Yaxşıdır, sağ olun.**

– **Çox şükür, çox şükür.**

Nilufər gedəndən sonra Urfan özünə bir qədəh araç süzdü. İçdi. İsteyirdi ki, başı dumanlansın, heç nəyi, heç kimi düşünməsin. Ancaq nədənsə məhz içəndə ömrünün ən acı gününü yaşadına düşürdü. Həmin gün yaşadığı ömür piltim-piltim burnundan gəldi. Həmin gün o, ömründə birinci dəfə o, Allah yoxdur – dedi. Həmin gün o iki balasını və həyat yoldaşını itirdi.

Onda Urfan İstanbulda "İblis"i qoyurdu. Arvadının uşaqlar

Böyük Hüseyin Cavidin işıqlı xatirəsinə

və qardaşı ilə Ağdamın Quzanni kəndinə nənələri Xanım müəllimənin 80 illik yubileyinə getməsini telefonda eşitdi.

– Nənəm dedi ki, uşaqları da gətirim. Çox darıxıb bizziz. Qardaşımın maşınında gedəcəyik, – demişdi həyat yoldaşı.

Axşam isə dünyanın ən acı xəbərini eşitdi – ermənilər qrad atıblar maşına, hamı həlak oldu.

– U... uşaqlar?

– Onlar da – dedi qohumu.

Onun 4 yaşlı oğlu, 3 yaşlı qızı kösövə dönmüşdü. Arvadını qolundakı gümüş bilərzikdən tanıdı.

Həmin gecə Urfanın saçları büsbütün ağardı. Həyat dayandı.

– **Yox. Ancaq sən vaxtında yat, dedəni incitmə, yaxşı?**

O vaxt Urfan bilmirdi ki, özü dünyanın ən dəhşətli dərdi ilə üzleşəcək – balalarını elə Quzannıda torpağa tapşırıcaq. Yoldaşına qibtə edirdi – o, uşaqlarının yanındadır.

Urfanı ölməyə qoymayan artıq qocalmış valideynləri oldu.

Allah yoxdur deyən Urfan indi Allahdan dözümlü isteyirdi.

Eklesiast düz deyirdi ki, hər bir insan ömrü boyu ya mənən, ya cismən çarmıxa çəkilir. Urfan da dara çəkildi.

Artıq yaşamağın mənası itmişdi. Düşünürdü ki, Xocalıda diri-diri yandırılan uşaqlar, Qarabağda kösövə dönen onun uşaqları Leninqrad blokadasında, Ofsensimədə, Xirosimada,

Qərib bir quş kimi

– Ata, mən böyüyəndə əskər olacam, – deyirdi oğlu.

– Ata, mən böyüyəndə çoxlu gəlincik alacam, – dili təzə açılan qızı demişdi.

Urfan keçən il Polşada olanda, Ofsensimədə, keçmiş ölüm düşərgəsinə getdi. Burada yandırılmış uşaqların ayaqqabıları

Liviyada, İraqda, Əfqanıstanda, Fələstində bombalar altında ölən körpələrin ölüm estafetini daşıyırdılar.

Nilufərin "uşağımız olacaq" sözləri onu şoka saldı. Dərhal kösövə dönen balaları gəldi gözlərinin qəşşərinə.

– Yox, o istemirdi onun yeni

zəcəklər yağılar?

Nə qədər ki, hakimlik var, məhkumluq var, mən varam Zülmə qarşı üsyankaram, əzilsəm də susmaram.

Zal ayağa qalxdı. Alqışlar səngimək bilmirdi. Nə gözəl gecə idi...

Axşam evdə Nilufərin "uşağımız olacaq" sözləri içini hələk-vələk elədi. Dərhal qəlbində kaos yarandı. Artıq adət etdiyi həyat tərzi bir qatar kimi relsdən çıxdı.

O, yuxuya getdi. Oyananda başı ağrıyırdı. İşə getmədi. Heç kimi görmək, eşitmək istəmədi. Mobil telefonunu söndürdü.

Düşündü ki, yəqin qəlbinə iblis hakim kəsilib. Acı-acı güldü. Əgər iblis olmasaydı təkamül olmazdı. İnsanlar elə ibtidai-icma quruluşunda qalardı, apaydın çayların kənarı ilə gəzib, ağacları xurma dərib yeyərdilər. Allah iblisi yer üzünə -

yaratdığı insanların içinə göndərdi ki, insanlar mübarizə etməyi bacarsınlar – xeyirin təntənəsi naminə, insanlıq naminə. İblis olmasaydı heç bir elmi kəşflər olmazdı.

– Nə Qalileo Qaliley, nə Nəsimi, nə Vətən, nə Vətən uğrunda mücadilə olmazdı.

Bu fikirlərlə o, kösövə dönmüş balalarını, konservatoriyani yenicə bitirmiş həyat yoldaşını gözlərinin qarşısına gətirdi. Həyatı iki dövrə bölündü – əvvəl və onlardan sonra.

Sonra ömrünə Nilufər daxil oldu. Həyatında sanki şimşək çaxdı, leysan yağışı onun qəlbinin ağrısını ovutdu. Elə bil həyatını göy qurşağı işıqlandırdı.

Nilufərin səsini eşitdikcə, ürəyi daha tez-tez vurmağa başlayırdı. Ağlasıqmaz metamorfoz baş verirdi. Allah onun əlindən hər şeyi aldı. Bu bir sınaq idimi? Sonra əvəzində Nilufəri verdi?

Nilufər "uşağımız olacaq" deməyiylə Urfanın qəlbində bir

iğtişah yaratdı. Urfan özünə yer tapa bilmirdi. "Spazmaqondan" sonra başının ağrısı səngimmişdi. Otaqda çiçəklərin rayihəsi araq iyinə qarışmışdı.

Premyeraya hələ bir həftə vardı.

İndiki halında Urfan nə premyerani, nə teatri, nə də Nilufəri düşünmək istemirdi.

... Günlər keçdi. Nilufər başqa tamaşalarda iştirak etmədiyi üçün teatra getmədi. Sadəcə Nilufər işdən qayıdan atasının üzünə baxmaqdan qorxurdu. Atasını susurdu, demək Urfan teatra gəlmir.

Premyera günü Nilufər keçən dəfə olduğu kimi uzun qara paltarını geyindi. Səhnəyə çıxmadan əvvəl pərdə arxasından zala baxdı... sonra lojaya.

Zalda adamlar yavaş-yavaş yerlərinə keçirdilər. Loja boş idi. Uzaqdan atasının səsini eşitdi. O, kimləsə danışdı.

Yenə lojaya baxdı – bəlkə Urfan lojada əyləşər? Ancaq loja hələlik boş idi.

Nilufərin ürəyinə sanki buz doldurdular – qəlbi üşüyürdü.

– **Şaşqın bir yolçuyam, yolum qaranlıq. Yanğın oldu səfəq sandığım işıq. Of yetər, vurulmaz bir dəha artıq. Hər süzgün yıldıza parvanə könlüm.**

Nilufərin ruhu inləyirdi. Qərib bir quş kimi ağlar mənliyim.

Artıq birinci zəng vuruldu. Səhnəyə çıxmasına dəqiqələr qalırdı. İndi ikinci zəng çalınacaq, sonra da üçüncü...

Bəlkə Urfan pərdənin açılmasına gələcək?

Nilufər fikirləşdi ki, əgər Urfan bu axşam gələrsə, onda Nilufərin ömrü göy qurşağına bələnəcək və o, özünü dünyanın ən xoşbəxt qadını sanacaq. Ancaq... əgər Urfan gəlmərsə, Nilufərin həyatının əlvanlığı itəcək. O da nənələr demiş saçının bir ucunu qara, bir ucunu ağ hörüb balasını böyüdəcək.

SON

09.01.2020